

ριζε με άδεια ο άνδρας της. Και τώρα; "Επρεπε να πάη να τή δη;
"Επρεπε ν' αντικρύσει πάλι τη Ροζίνα;

"Η γυναίκα του Φλερό, όταν τον είδε άξαφνα μπροστά της παρα-
μορφωμένο από την άγωνία, τον ρώτησε με τρόμο:

— Δέν ήλαδες τό γράμμα μου;
"Εκείνος κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά. "Η Ροζίνα τότε του
έδειξε μία τραμαγμένη υστία και τόν ξαναρώτησε:

— Μά τότε γιατί ήρθες; Ξέρεις πώς μπορεί νάβθη ο Πιέρο από
τη μία στιγμή ως την άλλη...

Ο Μπωμέ χαμήλωσε τά μάτια κι' έγινε ακόμη πιο χλωμός. "Η
Ροζίνα μ' έην πλήρημα ερέθηκε κοντά του.

— Ζεράο! τού φώναξε. Τί συμβαίνει; Πές μου, τί συμβαίνει;
"Ο λοχαγός Μπωμέ τότε της είπε:

— "Ο άντρας σου τά ξέρει όλα!...
Και της έδειξε τά δυο τσαλακωμένα κομμάτια του γράμματος.

— Θεέ μου! ξεφύτισε η Ροζίνα, κυττάζοντας με φρίκη τό σκι-
ωμένο γράμμα της.

— Δέν φταίει κανείς... της έξήγησε με πίκρα ο Ζεράο. "Ετσι τό
έβλεψε η μοίρα...

Και της διηγήθηκε την τραγική σκηνή του τραίνου.
"Η Ροζίνα, κερμειντας από τό φόβο της, ξέσπασε σ' αναφυλλητά:

— Και τώρα; πού είπες. Τί θα κάνω τώρα;
"Ο λοχαγός Μπωμέ, ακίνητος, στεκότανε μπροστά της, σκύβον-
τας τό κεφάλι, σαν δειλός. "Η Ροζίνα τότε μ' ένα ξαφνικό μίσος του

φώναξε, χτυπώντας τό πόδι της από τό θυμό:
— Μή κατιστρέφεις! Φύγε!... Φύγε!... Δέν θέλω νά σε ξαναδώ!..

Και τόν έδιωξε από τό σπίτι της.
"Ο Ζεράο την ίδια μέρα πήρε τό τραίνο και ξαναγύρισε στο μέ-
τωπο. Είχε κάνει ένα μεγάλο κούμα κι' ήθελε νά εξλιεωθή με κάθε

τρόπο. Είχε γαστρεφει την εδνυχία του φίλου που κι' έβλεπε τώ-
ρα, για πρώτη φορά, ότι ήταν χειρότερος κι' από ένα δολοφόνο...

Την άλλη μέρα, λοιπόν, όταν οι Γερμανοί άρχισαν πάλι την επί-
θεσι, πεταχτηκε πρώτος από τό χαρακώμα και σωριάστηκε την ίδια

αισιμη νεκρός από τις σφαίρες των πολυβόλων.
"Ο λοχαγός Ζεράο Μπωμέ είχε πληρώσει με τη ζωη του τό άδι-
κο πού είχε κάνει στο φίλο του.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τό 1888 ο τέως Καίσερ Γουλιέλμος είχε πάει στην κλινική του
περιφημου χειρουργού Σβάτσκοφ. Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, ο
φίλος του καθηγητής έκτελούσε τόν άκρωτηριασμό του ποδιού ενός
άνοστο. "Η έγχείρησις επέτυχε και τόσο πολύ ένθουσιαστηκε ο
πύτοκράτωρ, ώστε φώναξε:

— Μπίς!... Μπίς!...
Ευτυχώς ο φίλος του καθηγητής δέν τόν... άκουσε, κι' έτσι δέν
έκοψε και τ' άλλο πόδι του άρρωστου του.

Μία μέρα η αυτοκράτειρα 'Ελισάβετ της Αδσρίας βγήκε περι-
πατο μαζή με τις κόρες της και τόν "Ελληνα δάσκαλό της κ. Κε-
φελάν.

"Ενώ όμως όλοι τους απολαμβάνανε τό δροσερό αέρακι, πού μοσκο-
λοούσε απ' τά λουλούδια του Κεφουαϊκού παραδείσου, η αυτοκρά-
τειρα γύρισε άπότομα στον δάσκαλό της και του είπε:

— Δέν είνε άμορφες η κόρες μου, κ. Κεφελάν;
Κι' ο άφελέστατος κ. Κεφελάν της απάντησε:

— Μεγαλειοτάτη, και η γκαμήλα τά παιδιά της ώραία τά θρίσκει.
"Η άνεκτικιάταη και αγαθή αυτοκράτειρα, όταν άκουσε την άχι

καλακεντική αυτή απάντησι, άχι μόνο δέν θύμωσε, άλλα ξεκαρδι-
στηκε απ' τά γέλια.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

"Ο Βάγνερ έξεδήλωσε τόν ένθουσιασμό του με τούς πιο τολμη-
ρούς και παράξενους τρόπους.

Είπε άπολύτως πιστοποιημένο γεγονός, ότι κατά τό 1875, στο
Μπαϊρόιτ, μέσα στην μεγάλη αίθουσα τών συναυλιών και μπροστά
στους απειράριθμους θαυμαστές του έκανε μία... τούμπα! Με τόν
τρόπο αυτό είχε έκδηλώσει την μεγάλη ευχαριστήσι πού αισθάνθηκε
από την επιτυχημένη έκτέλεσι ενός έργου του.

Είπε γνωστόν εξ άλλου, ότι ο έξοχος αυτός συνθέτης φερνόντανε
συχνά σαν ένα μικρό παιδί. "Ενα θράδι πού ο Διοτ έξετέλεσε
μπροστά του μία απ' τις σονάτες του, ξαπλώθηκε χάμιου, φωνάζον-
τας:

— Φράντς, φίλε μου, πρέπει νά κυλιστώ κάτω σαν άκοχούδα για
νά σου δείξω τό μεγάλο μου θαυμασμό!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

I

Σ' άπειρο κάμπο μόνο του στέκει γεμάτο συλλογή

Στην αύρα, στον άγέρα

Τό δέντρο, και τόν ίσκιου του με φύλλα τρέμουλα στη γη
"Απλώνει κάθε ήμερα.

Κοράκια είναι του πετούν κι' άγριοπεριότερα δειλά

Νά ξεφύγουν άνάσα δλίγη,

Τό τρώει η μούχλα, και ο κιστός ο άδύναμος με άπατηλά
Πλοκάμια το τυλίγει.

Νοτιές όργιλες κι' άστραπές του άφήκαν την τρανή συχή

Κορφή του συντριμμένη,

"Ομοια θλιμμενο ύπέροχα, πανούργου ανθρώπου τά σκληρά
Χτυπήματα ύπαινετι.

II

Σās ξαναβλέπω ακίνητα, ο κνπαρισσία, στο σκληρό

Φώς, πάντοτε ύψωμένα

Σ' άκροαλιά, ο' ένα λευκό φράχτη κοντά, στον ούρανό
Τό υτιο ζωγραφισμένα.

Φυλάμε τό ίδιου, τούς νεκρούς' άβυσσο μαύρη έχω ψυχή

Πιο μαύρη απ' τη μοσφή σας,

Μ' από τη μοίρα πάω μπροστά κι' από την δύστυχη ζωή
Σάν την τρανή κορφή σας.

III

Συλλογισμένος κι' ξεημος θα πάω στους όρόμους πέρα,

Κάτου απ' τό κρού κι' απ' τη χαρά ξεγελασμένο αιδέρα,

Κ' έρωτικά στα χέρια μου θα σφιξω και στο στήθος
Τά φύλλα σου, ο φθινόπωρο, πού η λεύκες ριχνουν πλήθος.

Τόν άνεμο και τά πουλιά, πού όταν βραδυάζε, κράζουν

Πετώντας πάνω απ' τούς άγρούς θ' άκούσω, στα θλιμμένα

Λειβάδια, ο' άχτους πού νερά λυπητερά λιμνάζουν,
Θάνατε, έστ' ή στοχαστώ πολύ, ζωή και σένα!

Τά κέρη, τό δροσόπαγο θα δέση τραμαγμένα

Και η δόση μες τη καταχνιά θα ξεφυχήση άγάλη,

"Αποσταμένος τότε εγώ, γαληνεμένος, ο' ένα
Αίθο άκουμπώντας, τό μικρό φως θα κόψω πάλι.

IV

Πέρα στην άκρη τών δασών στοχάζομαι τη χώρα,

Τις νύχτες τις άτέλειωτες, τό δάσος πού ξεημώθη,

"Απ' τό Νόιμβερη τό σκληρό, —και καθωμένη τώρα
Μπρός στη φωτιά της, μια γοητή τή ούκα της νά κλώθη.

"Εσένα πού ο' άντάμωσα ο' όλους τούς δρόμους, τόσο

θλιμμένη, και τό βήμα μου πάντα άδηγούσες μόνη,

Σελήνη, θα σε καρτερώ για νά σε καμαρώσω
Στό ρέμα ώραίου ποταμού π' άρχίζει νά παγώνη.

V

Όμητ' όλιγόπιστε, καρδιά πολύ άνθρωπινή, όϊμένα!

Σάν τών ματιών τό ανάβλεμμα τό πλούσιο φώς θαμπώνει,

Δέν θα τό νοιώστε έσεις ποτέ, πόσο φωτίζει έμένα
"Η σκιά πού τούτη η σκουτενή δεινδροστοιχία ξαπλώνει.

ΒΡΑΔΕΙΑ

(Του WILLENS KLOOS)

Καθώς μακρυνά στον χρυσογάλανο ούρανό

"Όσάν λουλούδι τό φεγγάρι άνθίζει,

— Σάν λουλουδο μισόαγχο, χωρίς καρπό—
Πού τά φύλλα του στο άπειρο σκορπίζει,

"Ετσι στον πέπλο άνάμεσα, θαρρώ, κάποια φορά

Τό άμορφό σου πρόσωπον εφάνηκεν εμπρός μου

Και ύστερα επέταξεν κι' εσθύστηκεν άργά...
Μακρυνά από τά μάτια μου, στα βάθη του άλλου κόσμου.

"Ω! σε αγαπιώ σαν ύνερον ώραίο νυχτερνό,

Πού μοναχά για μία στιγμή τόν ύπνο μας πλανά

Και μόλις έρθει η χαρυνγή γαργουσιτάει μακρυνά.

Και σαν την ρόδινην αϊγούλα σε αγαπώ,

Και ο' αγαπώ, σαν την άχρήν άστροφεγγιά...

Σάν κάθε πύγμα άμορφο πουναι απ' τη γη μακρυνά.

Μετ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ